

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΪΣ ΑΣΛΕΡ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΑΡΝΤΑΝ

Ήσφαλώς όλοι οι άνθρωποι έχουν λύσες και παραξενιές. Ό ένας φοβάται τον άραβό 13 σαν τον διάβολο, ο άλλος δέν τοιάμι να φορέση ανάτομα την κάλσα του κι' ο τρίτος μαζεύει τα σκουριασμένα καρφια από τό δρόμο, γιατί τού φέρνουν γούφι. Παρά όμως θά φανταζόταν ποτέ ότι ο διάσημος καθηγητής Τζών Άρνταν, ο πρόεδρος του Ίατρικού Συλλόγου της Νέας Υόρκης, ο πασίγνωστος συγγραφέας ενός πλήθους επιστημονικών συγγραμμάτων, θά φοβόταν τούς κεραυνούς ; Ναι, μη σάς φαίνεται παράξενο. Ό δαμονιανός κρότος του ήλεκτρικού ρεύματος, που διοχετεύεται στη γη κατά τις θυελλώδεις ημέρες του χειμάνος, προκαλεί στον Τζών Άρνταν νευρικούς σπασμούς κι' έκανε τά δόντια του να χτυπούν μεταξύ τους από τό φόβο. Ό κρότος ενός κεραυνού ήταν άρκετός γιά να τον κάνει να χύσει τον εϊσμό των σκεπών του και ν' απολυθώθι. Χρησιάζονταν δέ κατόπιν να περάσουν πολλές ώρες, γιά ν' άναστήθι την ψυχράμια του. Όλο οι φίλοι του μάτια προσπαθούσαν να μαντέψουν την αίτια τού φόβου του. Ό καθηγητής σίωπανε άδιάφορα τούς όμιους και τούς άπαντούσε πάντα στενόχρηστα :

—Όταν ήμουν φοιτητής, ένας κεραυνός μ' έκανε να φοβηθώ τόσο πολύ, όστε ακόμη δέν μπορώ να τού συνηθίσω.

Φανταστήτε λοιπόν τό ενδιαφέρον και τά σφάλια που έπροκάλεσε ή διάρκοια του ότι έκείνη τη χειμωνιάτικη νύχτα, στις 16 Ιανουαρίου, ή μιλούσε στους καλεσμένους του και θά τούς άπελάτιζε τό μυστικό του. Στις έννιά ή ώρα στό σαλόνι τού δόκτορος Άρνταν είχαν συγκεντρωθί οι πιο στενοί φίλοι του. Ήσαν ένας καθηγητής τού Πανεπιστημίου, δύο διάσημοι δικηγόροι, τρεις πασίγνωστοι γιατροί κι' ένας φτωχός και κακοητημένος άνθρωπάκος. Ό δόκτωρ Άρνταν έβγαλε μαζί τους μ' εξαίρετη όρεξί, ήπιε σαμπάνια, θυμήθηκε παλιές φοιτητικές ιστορίες και γέλασε όσο καμιά άλλη φορά. Έξω είχαν ανοίξει οι καταρράτες τού οφρανού. Η βροχή έκανε διαμονιανό θόρυβο στά παράθυρα και στους έξώστες. Ήταν μά άγρια θέλεια, από τις τόσο συνηθισμένες, που κάθε χειμώνα ξεσπούν πάνω στους οφρανοξύστες της Νέας Υόρκης.

Η ώρα ήταν δέκα και μισή. Είχαν άκόμη μιάμιση ώρα, ως ότου να έρθη ή στιγμή που ο δόκτωρ θά τούς διηγήτο την ιστορία του, όπως τούς είχε υποσχεθί.

—Εμπρός, Κάφ, είστε σέ κάποια στιγμή ο Άρνταν στον κακοητημένο άνθρωπάκο. Θυμήσου κανένα τραγούδι, άλ' αυτά που ξετρελλάινες άλλοτε τά εθίμα εγχείρηζ' τό Μπροντγουάι ή...

Ό Κάφ έάρωσε άκόμη περισσότερο πάνω στην καρέκλα του.

—Όχι, όχι, άρνθήστε τρέμοντα στον δόκτορα. Μη μου θυμίζετε αυτή την καταραμένη μουσική ! Έχω ν' άγγίξω τά πλήτρα τού πιάνου από εκείνη την ανατροχαστική νύχτα...

—Ποιά νύχτα, Κάφ ; ρώτησαν μ' άπορία οι φίλοι τού δόκτορος.

Ό άνθρωπάκος έγινε κατάχλωμος. Πίσω από τό λεπτό στόχι τού παραθύρου φάνηκε μιά δυνατή λάμψη, μιά άστραπή... Ό δόκτωρ διάγνωση τά χείλη του και περίεμε μ' άγωνία τον διαμονιανό κρότο τού νερανού. Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα... Η βροχή, που είχε σταματήσει, ξεκάρχισε τώρα πάλι δυνατά.

—Αυτών, είστε στον Κάφ ο δόκτωρ Άρνταν, δέν σου έχει άπαμείνει ούτε ίχνος από τό παλιό σου φόβο ;

Ό Κάφ προσπάθησε να δικαιολογηθί, τρανίζοντας μερικά άκατάληπτα λόγια. Ό Άρνταν όμως τον έπασε από τούς όμιους και τον έστράψε προς τό πιάνο.

—Έλα, έλα, Κάφ, τού είπε προστατευτικά. Πρέπει να παίξεις τόν «Θάνατο τού Κίνου».

Ό άνθρωπάκος κάθισε σαν ήντοσιώχως μ' ακούμπησε τά χέρια του στά πλήτρα. Μιά ύπερκόμια μελωδία βγήκε τότε από τό μουσικό όργανο. Η μελαγχολικός νότες της μουσικής ασπαστήσαν τού σαλόνι κι' έκαναν τούς καλεσμένους τού μίστερ Άρνταν να συγκινηθών.

—Παίξει ύπερως ! παρατήρησε ο ένας από τούς διηγηθούς.

—Είν' ένας μεγάλος καλλιτέχνης ! σιωπήλωσε ο καθηγητής τού Πανεπιστημίου.

Ό δόκτωρ Άρνταν φανόταν σαν να μη τούς άκούε. Με τά μάτια κερφωμένα στην πλάτη τού Κάφ, είχε βυθισθί στις όνειροπολήσεις του. Ήταν λευκός σαν τό μάμακο και τά χέρια του έβριγγαν με νευρικότητα τό

στήθιμα της πολυθρόνας. Έκείνη ακριβώς τη στιγμή έπεσε ένα φοβερό άστροπελάι και συγκλόνησε τό μέγαρο. Ό άνθρωπάκος έσκουη άπότομα τό κεφάλι προς τά ήμπερός, σίωπασε με τρέμο τούς όμιους και έπειτα έπεσε βαρύν πάνω στά πλήτρα τού πιάνου. Ήταν νεκρός !... Ό δόκτωρ Άρνταν γελούσε μ' ένα ανατροχαστικό γέλιο παραφροнос. Οι καλεσμένοι του ένοσθων από τήν άπορία. Ένας άπ' τούς γιατρούς, όστόσο, άνέστησε γρηγορότερα άπ' τούς άλλους την ψυχράμια του κι' έτρεξε προς τον Κάφ. Μά μ' ένα σήμα ή ο Άρνταν τού έφραξε τό δρόμο.

—Μή, μή τον άγγίξετε ! ούρλιαξε άπειλητικά. Ήταν μοιραίο να πεθάνη !...

Έπειτα, με μιά έκφραση άπερίγραπτου πόνου στη φροσγναμία του, τούς είπε με φαγισμένη φωνή :

—Και τώρα, φίλοι μου, μπορώ να σάς διηγήθω, όπως άλλοτε σάς είχα υποσχεθί, την τραγική μου ιστορία. Η ώρα είνε δώδεκα άκριβώς. Μετά ένα λεπτό μπαίνομε στις δεκάξι Ιανουαρίου. Ό Κάφ βιάστηκε να πεθάνη. Θά πάη ένα λεπτό νωρότερα στην Κόλσια !...

Οι φίλοι του τον κώτασαν παραξενεμένοι.

—Τζών, τού φώναζαν μ' άγωνία, πρέπει να ησυχάσεις...

—Όχι, τούς άπάντησε έκείνος. Θά σάς διηγήθω την ιστορία μου. Κατόπιν μπορείτε να με περιποιηθίτε.

Και με καταπληκτική ήρεμία, άρχισε να διηγήται την ακρόαση παράξενης ιστορίας :

—Ό Κάφ Τέιλ, κι' εγώ είμαστε άλλοτε άχώριστοι φίλοι. Έκείνος είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του, τον μηχανικό Βίλφριντ Κάφ, μιά τεράστια περιουσία. Έγώ ήμουν πάλιτωχος. Φορούσα τά παλιά κοστούμια του, κάνατά τά τσιγάρα του και κάθε μέρα καθόμιον άπόκλητος στό πλοίοιο τραπέζι του. Όστόσο, μ' αυτά δέν μου έκαναν καμιά έντύπωση. Είχα συνηθίσει αυτή τη ζωή. Εκείνο τόν καιρό έζηούζα τούς ανθρώπους ο' εντιγές και διατυμιανούς. Εύτυγχες ήσαν οι πλούσιοι. Δυστυχιάνοι οι φτωχοί. Οι πρώτοι είχαν όλα τά δικαιώματα να ζήσουν. Οι άλλοι ήσαν οι παρίσιακοι. Ό θάνατος ενός φτωχού μ' άγηνε πάντα άσυγκίνητο. Άκούγα τά λόγια τού Κάφ και τά έθήρμωζα.

—Ξέρεις γιατί είμαι δινάτος ; μου έλεγε κάθε τόσο. Γιατί έχω λεφτά. Μπορώ να ίκανοποιήσω κάθε ιδιοτροπία μου. Κανείς δέν μ' έννοχλεί, ό τι και να κάνω...

—Έγώ τόν θαύμαζα. Είχα τυφλωθί από τη λάμψη τού χρυσιακού.

Έπειτα και τά παραδείγματα που μου έφρασε ήσαν πεισιτιώματα. Είχα νή όμορφες γυναίκες να είνε ξετρελλάινες μαζί του. Και πολλές φορές έκανα τη σκέψη ότι ο έξιος έρχεται μόνο στους ανθρώπους που έχουν λεφτά !...

Σ' ένα βράδυ ο Κάφ έφρασε στό σπίτι του μιά όμορφη μικροούλα. Ήταν ένα εγκέλω τό Μπροντγουάι. Τό ήμυινο όσμα του έφρασε κάτω από τη φτηνή γούνα που τό τύλιγε. Ό Κάφ από ιδιοτροπία την είχε φέρει ντυμένη με τό τούλινο φόρεμα της μπαλαρίνας. Η ζέση και ή πολυτέλεια τού σαπιού τού Τέιλ την έκανε ν' άναστήθι την εθίμια της. Φιναρώσε, κοιταζοκλάινε τις φίδες της, μάζ διηγήτο τά μελοντικά όνειρά της και φανόταν πολύ ειτυχιάνη. Ό Κάφ, όστόσο, έκείνο τού βράδυ ήταν μελαγχολικός. Πά πρώτη φορά στη ζωή του είχε άποτήξει σε μιά έρωτική του περσιότα. Πά να Ξεσάσθη λοιπόν είχε φέρει τη μικρή μπαλαρίνα. Ύστερ' από την τέταρτη μουτίλλα της σαμπάνιας είχε ξεχάσει τις στενοχώριες του. Έπαιξε ένα σωρό εθίμα τραγούδια στό πιάνο, γιατί πράγματι ήταν καλός μουσικός. Ένώ ή μικρούλα μπαλαρίνα χόρευε μαζί μου. Σαμπάνια, μιά άγρια λάμψη φώτισε τη σκοτεινή νύχτα. Την άπολυθώσε άλλη μ' άλλη, κι' έπειτα μιά τροχαστική θέλεια έέπασε πάνω στη Νέα Υόρκη. Ό Κάφ είχε κερφωθί από μιά παράδοξη νευρικότητα. Μιά τρελλή σκέψη τού είχε άλλαώσει τά χαρακτηριστικά.

—Λέλι, φώναζε σαρκαστικά στη μικροούλα, θέλεις να μου χορέψης τό «Θάνατο τού Κίνου» ;

Η όμορφη μπαλαρίνα μ' άπεθαμιστή τέχνη έβριένεσε αυτή τη σινθόση. Ό Κάφ είχε τελείως παρωσιώθι από τά ένστικτά του. Και έσυνεκά άρπασε την μπαλαρίνα στό χέρι του. Εκείνη μάτια προσπαθούσε να ξεφυγί. Τού δάγκανε τό χέρι, τον χτυπούσε στό πρόσωπο και τον γρανιένεζε. Έξω ή τρομερή νεροσπητέ έξακολούθουσε. Ό Κάφ, τρελλός από τό λύσσα του, διέ-

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΑΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΑ ΧΕΡΙΑ

(Του GREGOIRE LE ROY)

Άπάνω στής καρδιάς μου τὸ παράθυρο,
χλωμά δυὸ χέρια στέκουν γαντζωμένα,
χέρια θανάτου, χέρια μακροδάχτυλα,
χέρια τῆς δυστυχίας, τοῦ πόνου, ὠμίενα !...

Τόσο φριχτά ἦταν, Θέ μου, καθὼς τάβλεπα,
τόσο νυχτερινὰ φεγγαρισμένα,
σάν κολασμένων γυναικῶν, καὶ ὕψωναν
τὴν ἄκρα ἀπελπισία τους σὲ μένα.

Κι' Ἐκείνη μὲ τὰ χέρια αὐτὰ τὸ πένθιμα,
ποιὰ τάχα νάταν μέσα στοῦ σκοταδι,
γιὰ νάρθητὸν νὰ καθήσῃ ὁ θάνατος
στὴν πόρτα μου ἀπὸ κείνου πιατὸ βράδου ;

Ὅχι, τὰ χέρια αὐτὰ δὲν ἐυλογοῦσαν·
θάτανε χέρια, ναί, καταραμένα,
ἀφοῦ λοχτάρησα μὲ μιάς νὰ πθάναι,
ὡς τᾶειδα τοῦ θανάτου χλωμισμένα.

Ἄφοῦ τὸ ἀγνὸ κρασί τῆς κάθε ἀγάπης μου,
πικρὸ, γεμάτο ἀπὸ τὰ δακρῶτά μου,
φαρμάκωσε τὸν ἐπιούσιον ἄρτο μου,
ὡς φάνηκαν ὠραία, μοιραία μπροστά μου.

Χέρια φριχτά, ποῦ στάζουν δηλητήριο,
σάβλεμα ζοφερῶν παρθένων, δάδες,
ἐσεῖς μέσα στοῦ σπίτι μου κι' ἐλάμψατε
σὰ δυὸ στητές, νεκρῶσιμες λαμπάδες.

Ἄφοῦ ἡ ἐλπίδα μοῦκλεισε τὴν πόρτα τῆς,
ὁ πόνος μου τὸ θάνατο ἀντικρύζει...
κι' ἀπάνω στοῦ κερί μου πιατὸ ποῦ ἐσώη-
(στηκε,
ὁ παγωμένος ἄνεμος σφυρίζει.

Μετάφρ. ΑΙΜΙΛΙΑΣ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Ὁ πρὸς ἄλλο.—Γιατί, ἀφοῦ δακομόνησες τὴν γυναῖκα σου, κατὸ
παι τὴν ἔκανες κοιμάτια ;
Ὁ κατηγοροῦ μένος.—Δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ τὴν κοιματιά-
σω ζωντανή, κύριε πρόεδρε !..

ταξε τότε τοὺς ὑπέρητες τὸν νὰ πετάξουν ἔξω στοῦ δρόμο τὴ μικρὴ
μαγαλίτσα. Ἐγὼ προσπάθησα νὰ τὸν ἐμποδίσω. Ἀκόμη θυμιαί τα
σφαλακτικὰ κλάματα τῆς Λέλι καὶ τὴς παρακλήσεις τῆς. Μὰ ὁ Κύρ
δὲν ἄκουε κανένα. Πραγματοποίησε μέχρι τέλους τὴν ἀπόφασί του.
"Ὅσο γὰ μένα, μὲ κλειδίωσε διὸ ὄρες σ' ἓνα δωμάτιο. ἤξερε ὅτι
ἔτρεχα νὰ βοηθήσω τὴν ἄτυχη μικροῦλα, ποῦ πάλευε ἡμίγυμνη μὲ τὴν
τρομακτικὴ φύλλα. Ὅτιεν κατώφθισα νὰ ἐλευθερωθῶ, ἔβγα ἀπὸ τὸ
σπίτι τοῦ Τεῖλ κι' ὄλη τὴ νύχτα ἔβγαζα νὰ βρῶ τὴν δυστυχισμένη Λέ-
λι. Οἱ κερανοὶ ἀνιάσκων τὸν οὐρανὸ καὶ ἡ βροχὴ μὲ μούσκεψε ὡς
τὸ κόκαλο. Τὰ ἐξημερώματα τέλος, στὴν 3ῃν λεωφόρο, εἶδα περμένο
ἀναισθητὸ καὶ δουτηγμένο στὴς λάσπες τὸ σῶμα μιάς γυναῖκας. Ἦταν
ἡ Λέλι. Μὰ δὲν ζοῦσε πια. Ἐξε πεθάνει ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὸν ἄρθε
τῆς μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀπαύσια νύχτα. Κατήγγειλα τὸν Τεῖλ στὴν ἰ-
σπανομία, μὰ κανεῖς δὲν μὲ πίστεψε. Ὁ Κύρ ἐξακοιλοῦσθε νὰ ζῆ ἰ-
λειόθερος καὶ νὰ διασκεδάσῃ, μέχρις ὅτου στατάλησε διὴ τὴν παρου-
σία του κι' ἔγινε ἓνα ἀνθρωπῶνο κορμίδι. Τότε ἤρθε καὶ μὲ βρῆκε. Μὲ
παρακάλεισε νὰ τὸν βοηθήσω. Τὸν πῆρα στοῦ σπίτι μου. Ὑπέφερε ἀπὸ
νευρικὲς κρίσεις καὶ ἔτρεμε στὸ ἀκουσθὸν τὸν κερανοῶν. Κι' ἐγὼ διὰς
ἰατρικῶν ἰατρῶν καὶ ἰατρῶν πάντα ἐκείνη τὴν θυελλώδη νύχτα τῆς δε-
κάτης ἕκτης Ἰανουαρίου. Κατ'ὀρθοσθα ὁπόσῳ τὸν γίνω ἓνας καλὸς ἑ-
σπιτήμιον. Ὁ κρότος διωξὸ τὸν κερανοῦ μὸυ τσάκιζε τὰ νεῦρα καὶ μὲ
ἔκανε νὰ ἐξαιμαί τὴ φρογὴ Λέλι. Γι' αὐτὸ ἀναστατω-όμοον κ' ἔτρεμα
ἀπὸ τὸ φόβο μου. Εἶχ' ἀποφασίσει διωξὸ νὰ ἐκπιθῶ τὸν Κύρ καὶ γι'
αὐτὸ τὸν προσκάλεσα ἀπὸψε καὶ τὸν ἔκανα νὰ ξαναζήσῃ διὴ τὴν ἰ-
φρακτικὴ βραδυὰ τῆς δυστυχισμένης μαγαλίτσας. Τὰ νεῦρα τὸν φυ-
σικά δὲν ἀνέθεαν καὶ μόλις ἄκουσε τὸν κρότο τὸν κερανοῦ, ἔπαθε σγ-
κοπητὴ καρδιάς του. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία μου. Τώρα μοιρεῖτε νὰ δα-
πιστώσετε τὸ θάνατό του.

Κι' ὁ δόκτωρ Ἄρνταν, μὲ μιά τελευταία προσπάθεια,
ἔκανε νὰ σπρωθῇ ἀπὸ τὴν πειθροῦσθου του καὶ νὰ πλησά-
σῃ τὸν Τεῖλ. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔγοσος ἔγαν δυνατὸ
πῶνο στὴν καρδιά του καὶ μ' ἓνα σπασμὸ κλιτήριξε στοῦ
πάτομα νεκρῶς. Ἡ ἄδρατες δυνάμεις ἔβαν ἐκλιθητὸ τὸ
θάνατο τῆς φρογῆς Λέλι. Κι' ὁ Κύρ κι' ὁ δό-
κτωρ Ἄρνταν, οἱ διὸ αἰτίου τοῦ τραγικοῦ τέλους
τῆς, ἔβαν πεθάνει τὴν ἴδια θυελλώδη νύχτα τῆς
δεκάτης ἕκτης Ἰανουαρίου...

ΛΟΥΪΣ ΑΣΛΕΡ

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΣΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Γιὰ μένα ἐκεῖνος ποῦ ἀντίει ἀπὸ τῆς γυναῖκα τὴν πᾶρα κα' ὄχι τὴ
ζωὰ, εἶνε ἓνας ἀξιοθάνατος βλάκας. Ἰ 6 ἄ ν Τουρτζκέ ντε φ

Κάθε δυστυχίματος αἰτία εἶνε ἡ γυναῖκα. Ἄρκει νὰ ἐμβαθύνουσε
σὲ κάθε ἰσθῆσει, γὰ νὰ βεβαιωθῆει γ' αὐτό. Α. Μυσσέ

Ἔρωσ εἶνε ὁ ὀρισμὸς τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Α. Φράνς

Ἡ φοβερότερη λύτη γὰ κάθε γυναῖκα εἶνε ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν δὲν
μπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ. Βολταίρος

Ἡ γυναῖκα ζῆ τότε μόνον, ὅταν ἀγατᾷ. Ἐπομένως ἡ ἀγάπη τῆς
διαρκεῖ ὅσο καὶ ἡ ζοῆ τῆς. Α. Φράνς

Εὐκολότερα μοιρεῖς νὰ βρῆς γυναῖκα χωρὶς ἔραστή, παρὰ γυναῖκα
μ' ἓνα μόνο ἔραστή. Θεοδαντζ

Τὸ κυριώτερο ἰσῶδημα τῆς ὁμορφιάς εἶνε ὁ ἔρωτας. Α. Κάφ

Μακρὰ ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἄσφασι, ποῦ φοβᾶσαι τὸν πόνο !.. Σμάϊλς

Ἡ γυναῖκες καὶ οἱ βασιλεῖς δὲν ἔχουν φίλους, ἀλλὰ ἰσποτελεῖς καὶ
ὑπέρητες. Α. Δουμάς

Ἡ ὁμορφιά εἶνε ἡ μάσκα τοῦ διαβόλου. Μ. Ναπολέων

Γυναῖκα χωρὶς ἄνδρα μοιάζει μὲ πλοῖο χωρὶς καπετάνιο. Μ. Γκόρκυ

Ἄνδρας χωρὶς γυναῖκα μοιάζει μὲ ἄλογο ἀχαϊνότο. Ε. Ὀνεγιν

Καλιότερα νὰ πάρῃς γυναῖκα ἄσχημη ποῦ νύχῃ καὶ καρδιά, παρὰ
γυναῖκα ποῦ νύχῃ καὶ καρδιά καὶ ὄρατο πρόσωπο. Βωτσούφ

Ὅτι ἀφῆνει μισὸ ἡ γυναῖκα, τὸ ἀποτελεῖσθαι ὁ διαβόλος. Ἰταλικὸ Ἀόγιο

Ἡ γυναῖκα ποῦ παινεῖται γὰ τὴν ὁμορφιά τῆς ἀσφαλῶς δὲν ἔχει
τίποτα ἄλλο νὰ ἐπιδείξῃ. Πούσκιν

Ἡ καρδιά τῆς γυναῖκας μοιάζει μὲ χιόνι. Ἄμα λερωθῇ, μεταβάλλε-
ται, ὅπως κα' ἀπὸ σὲ λάσπη. Β. Ουγκώ

Μὴ προσπαθῆς μὲ τὴ βία καὶ τὴν ἐπιμονὴ νὰ ἰσπορῶσῃς τὴ γυναῖ-
κα νὰ σ' ἀγαθίσῃ. Ἰσως τὸ κατορθώσῃς στοῦ τέλος, ἀλλὰ ποῦν γοῖ-
γορα θὰ μετανοήσῃς. Α. Βινύ

Ἡ παντρεμένη γυναῖκα εἶνε πάντα πῶ σινετὴ ἀπὸ τὴν ἀνάπαντη.
Ἔχει ἐπιπλέον τὴν σίκεσι, τὴν ἴδια γεννὰ ἡ ἀπορῶσιμης, ἡ θλίψῃ
καὶ τὰ βάσανα τοῦ ἐγγάμου βίου. Γ. Σάνδη

Μερκοὶ νομίζουν πὼς ἐπειθὴ γνώρισαν μιά γυναῖκα ἔβρουν καὶ ὀλό-
κωρο τὸ γυναικῶν φίλον. Μωπασσάν

Καμιά γυναῖκα δὲν εἶνε ἰκανὴ νὰ ἐπιπρῶσῃ τόσο δυνατὸ καὶ διαρ-
κῶ ἔρωτα, ὅσον ἐκείνη ποῦ αἰσθᾶται ὅτι δὲν εἶνε ἄξια νὰ ἔμπρῶσῃ
καθόλου ἔρωτα. Μπωδαφῶ

Ὁ πραγματικὸς ἔρωτας εἶνε ἡ δυνάμει ἐκείνη ἡ ὁποῖα ὅταν μητὴ μέ-
σα στὴν ψυχὴ μας τὴν κάνει νὰ αἰσθᾶται νὰ γίνῃ ἄτι ἰσῶρῃσι ὁμορφο
στοῦν κόσμο. Σαίξπηρ

Τὸ γλυκίτερο ἀλοκρόνημα ποῦ μοιρεῖ νὰ κἀν κανεῖς μὲ μὴ ἄ-
σχημη κούρα εἶνε νὰ τῆς δηλώσῃς : «Ἐβαίαι μῶνον» Α. Μυσσέ

Ἡ γυναῖκα ὅταν χαιδεῖται διατάσσει καὶ ὅταν κλαίει ἀπειλεῖ. Πὸλ ντὲ Κὼκ

Τὸ πρῶτο δάκρυ τοῦ ἔρωτος γίνεταί σῖεν δακρύτι, τὸ
δεῦτερο σάν μαργαριτᾷ καὶ τὸ τρίτο μόνον σάν δάκρυ. Βύρων

Φοβερὴ εἶνε ἡ φοιτρονασμένη θάλασσα, μὲ περισσό-
τερο φοβερὴ ἀπὸ αὐτὴν εἶνε ἡ γυναῖκα ὅταν
θμῶσει. Π. Αοτί

Πόσο περιλίθη γίνεται ἡ ψυχὴ ὅταν λυτᾶται
γιὰ τὸν ἔρωτα ! Β. Ούγκω

